

Domáci Glasovi

D II 264575

Leto IV.

Januar 1949.

Štev. 1.

ČAS ŽRTEV

Bilo je v času naše borbe proti krutemu komunizmu. Poveljnik neke vaše straže je poslal patroljo treh fantov na ogled v okoličje, kjer so se zbirale komunistične tolpe. V boju je eden padel, dva so sovražniki ujeli. Tema dvema obljublja, da jim puste življenje, zato pa morata voditi njih bojne oddelke v utrjeno vas tako, da jih pripeljete mimo bunkerjev. Res sta fanta nato vodila partizansko vojsko proti vasi, pa ne po poti mimo bunkerjev, marveč naravnost proti največjim utrdbam, da tako vaško stražo opozorita na prihajajočega sovražnika. Dobro sta se oba zavedala, da bosta padla na to prva. Vaška straža je takoj opazila bližajočega sovražnika in otvorila silen ogenj. Eden izmed obeh fantov je imel je čas, da je skočil v stran in se rešil, drugi je padel prvi. Tako sta požrtvovalna fanta rešila vso posadko vaše straže in vso vas.

Takih vzgledov požrtvovalnosti je rodila naša borba proti komunizmu nebroj. Tisoči in tisoči naših idealnih fantov in mož so prelili svojo srčno kri in žrtvovali svoja mlada življenja za vero in narod! Borili so se in se žrtvovali skoro brez upa zmage, ker jim je to narekovala vest in ljubezen do vere in domovine!

Ti svetli zgledi nam morajo stati vedno pred očmi v naši emigraciji! Mi moramo navaljevati pričeto delo za svobodo vere in domovine tudi v tujini! Mi ne smemo postati nevredni bratje onih, ki so žrtvovali svojo srčno kri!

Kakor prihajajo glasovi iz domovine, prenašajo tam osirotele matere in žene izgubo svojih sinov in mož z velikim junaštvom. Koliko morajo tam trpeti od krutega brezboštva poštene slovenske družine, tega si skoro ne moremo predstavljati! Toda nihče ne kloni! Junaško prenašajo vse! In kolikor poročajo iz domovine, vsi stavijo velike upe na slovensko emigracijo..., ki naj bo res seme izkravelega slovenskega naroda.

Res je, da mora slovenski begunec najprej skrbeti za svoj življenjski obstoj. Najprej kruha in obleke, primerno delo in službo. Toda to ni glavni cilj naše emigracije! Mi nismo bežali v tujino, da bi tam ostali, marveč da bi se kdaj zopet vrnili v našo ljubljeno domovino! Ko se v tujini ustalimo in opomoremo, mora vedno naše srce gledati nazaj tja na Gorenjsko, Dolenjsko, Notranjsko in Štajersko. Nadaljevati je treba naše delo za osvoboditev našega naroda. Za to pa so zopet in zopet potrebne žrtve! Brez teh ne bo nikdar zasijala svoboda domovini in nikdar nam vrnitev!

Potrebne so žrtve, da si vzgojimo naš begunski naraščaj; skrb za našo mladino, da bo ostala zvesta veri in domovini! Ta ne sme vtoniti v tujini in ne pozabiti, da je slovenskega rodu in katoliške vere. Vrniti se mora nekdam domov lepo vzgojena, polna ognja za naše narodne in verske ideale.

Potrebna nam je vsem skupaj vzgoja in izobrazba! Mi ne smemo

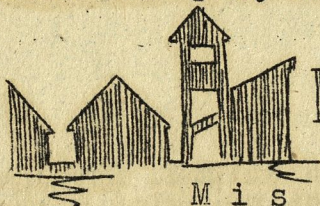
PD 112/1976

zaostati v tem oziru! Tudi za to so potrebne skupne žrtve.

Mi ne smemo pozabiti svojih bratov in sester, ki ne morejo preko morja radi svoje invalidnosti, bolezni ali starosti. Tudi za te mora naša skupnost prinašati rada - žrtve.

Ohraniti si moramo skupno vez, gojitev svojih kulturnih in narodnih idealov potom svojega časopisja. Tudi za to moramo prinašati žrtve. Naša borba proti brezbožnemu komunizmu se mora nadaljevati do končne zmage tudi v emigraciji. In tudi za to so in bodo potrebne naše skupne žrtve!

Vsi za enega, eden za vse prinašajmo žrtve - in njih sadove bomo želi prej ali slej.

IZ LEŠENEGA MESTA SPITAL

M i s M e r e d i t h s e j e p o s l o v i l a

V soboto 11. decembra je zapustila spitalsko taborišče Mis Meredith. Več kakor eno leto je kot Welfare officer delovala v spitalskem taborišču, kjer so taboriščniki njeno delo različno ocenjevali. Res je, da je na nas Slovence od začetka gledala s precejšnjim nezaupanjem. Bili smo do njenega prihoda vajeni prisrčnih, zaupnih odnošajev med Welfare officerjem in med taboriščniki. Ona pa se v nas dolgo ni mogla vživeti. Vendar je po daljšem času spoznala, da je med pridnimi, dobrimi in pobožnimi ljudmi in je temu spoznanju odgovarjajoče razvijala tudi svoje delavnost. Poudariti pa je treba, da je izmed vseh Welfare officerjev, ki so med nami delovali, miss Meredith bila najbolj delovna; temeljito je poznala življenje taboriščnikov, njenim pazljivim očem ni ušla nobena reč. Z veliko skrbjo in ljubeznijo je skrbela za različne obrtniške tečaje, ki so naši mladini v izredno korist.. Mnogi naši fantje in dekleta se je bodo v svojem nadaljnjem življenju še s hvaležnostjo spominjali, da jim je omogočila izučiti ali pa vsaj priučiti se koristne obrti. Njej v resnici ni bilo vseeno, ali je v taborišču red in ljudje delajo ali ne; za vse je imela zanimanje. Včasih je ta njena lastnost človeka neprijetno dirnila, toda miss je to delala po vesti in z dobrim namenom.

Nekako ob istem času pa smo prejeli doslej še nepotrjeno vest, da je v Avstraliji na svojem domu umrla mis Michel, nekdanja in zelo spoštovana Welfare officerka v spitalskem taborišču.

Z a š č i t n o c e p l j e n j e p r o t i T . B . C .

K doslej poznanim zaščitnim cepljenjem proti kozam, davici, tifusu itd. smo dobili še zaščitno cepljenje proti tuberkulozi.

Dne 13. decembra je prišla v naše taborišče komisija švedskega Rdečega križa z namenom, da bi cepila mladino do 18. leta. Pred cepljenjem pa so izvršili kontrolo, koliko je kak otrok dovzeten za bacile tuberkuloze. Zato so vse otroke preskusili s tuberkulinom. Najprej so jim na prsi dali prvo preskusno sredstvo po Muroju in jim nato nalepili trak. Čez teden dni so jim te nalepke potrgali. Kdor je imel pod nalepkom rdeče, je bil pozitiven in za drugi preizkus in za cepljenje ni prišel v poštev.

Kdor pa pod zalepkom ni imel nobenega madeža, je bil negativen in so mu dali drugi preizkus po Montuju z injekcijo. Kdor je bil pa tudi po tem preizkusu negativen, je bil lahko cepljen s cepivom imenovanim B.C.G. Rezultat cepljenja je bil sledeči:

Pregledanih je bilo 498 otrok od 1. - 18. leta.

Moro pozitivnih 125 otrok. Montu pozitivnih 32 otrok. Z B.C.G. cepljenih 263 otrok. K cepljenju ni bil primoran nihče in je bilo popolnoma prostovoljno.

P r i p r a v a n a b o ž i č .

Lep je bil december. Bila so mrzla jutra. Nebo kakor bi bilo umito in zvezde so žarele v vsej svoji žarki lepoti in taboriščnikom osvetljevale pot v taboriščno kapelo, kamor jih vsako jutro še pred šesto uro s krepkimi udarci na zvon kliče naš zvonar. V par minutah se je cerkev napolnila s taboriščniki in oglasila se je stara, častitljiva in otožna lepa adventna pesem: "Vso zemljo tema krije in spijo rožice, a cerkev v čast Marije obhaja zornice". V teh dneh pa kliče nas k preblaženi Devici adventni sveti čas." Tesno smo bili zopet povezani z Marijo.

V božični devetdnevnicu smo obnovili lep običaj "Marijinega romanja". Vsak večer smo nosili po barakah njeno podobo. Letos smo delali še bolj slovesno, kakor druga leta. Nišmo romali le iz izbe v izbo, temveč smo v procesiji odnesli podobo iz izbe, šli ven iz barake in okrog nje ter se na drugem koncu vanjo povrnili in prišli v tisto izbo, kjer je Marija prenočevala. V procesiji so otroci svetili z gorečimi svečami, vsi pa smo peli staro božično pesem: "Poslušajte vsi ljudje, sveti Jožef v mesto gre. Sveti Jožef in Marija gresta v mesto Betlehem." Lep je bil pogled zvečer na taborišče. V trdi temi so se ob pol osmih okrog vseh barak pojavile procesije z lučkami in je po vsem taborišču enako odmevala častitljiva božična pesem. Letos je bilo opaziti, da so se za ta častitljiv običaj najbolj zavzemale deklice, ki so v teh štirih letih v taborišču odrastle. Ene so odšle v daljnje dežele, na njihova mesta pa je stopil nov rod - deklet.

B o ž i č n i p r a z n i k i .

Božični prazniki - že četrtri v begunstvu. Kar naenkrat so bili pred nami s svojo poezijo, pa tudi s skrbmi in opravki, s katerami so taki prazniki nujno združeni. Dasiravno daleč od doma, smo jih skušali napraviti čimbolj domače, prijetne in zadovoljne. Skrbne gospodinje so že dolgo časa prej tuhtale, kako bodo svoje drage presenetile s potico. Ko sem tiste dni hodil okrog barak, mi je nos takoj povedal, kje se peče kaj dobrega. Pa tudi tisti, ki si sami niso mogli privoščiti kaj boljšega, niso ostali brez potic in ne brez dobre svinjske klobase. Za to je letos kar dobro poskrbela kuhinjska uprava.

Kakor vsa leta našega begunstva, sme se tudi letos na božične praznike pripravljali s prelepim običajem "Marijinega potovanja v Betlehem". Čeprav so nekatere barake skoro že prazne, vendar se je našlo še dovolj prostora za Mater božjo. Družine so se kar kosale, katera bo pripravila lépše prenočišče Bogorodici.

Tudi božičnico smo imeli. Nanjo so bili povabljeni otroci od 0 - 18. leta, posebna povabila pa so dobili še starčki in starke nad 65 let. Vodstvo Mladinskega doma je imelo polne roke dela, da je vsak dobil svoj "škrnicel" raznih dobrot in drugih koristnih reči.

Ko so naši taboriščni duhovniki opravili po barakah obred kropljenja in kadenja, pač ni bilo slovenske družine, ki ne bi pokleknila pred jaslicami ter zmolila vse tri dele rožnega venca.

Lepi so bili božični prazniki. Blagodejno pesem svetonočnih zvonov so nam pričarali Krajnikov oče s svojimi "šinami". Kar priva-

dili smo se jih in težko jih bo marsikdo pogrešal v tujini, zlasti za praznike, ko znajo spretne slovenske roke udariti tako lepo koračnico, da človeka kar vleče in vabi v cerkev. Tudi letos je bila naša "cerkvica" pri polnočnici nabito polna. Prav nič se ni poznalo, da je toliko stotin Slovencev odšlo čez lužo. Seveda, če bi vsi, kar nas je, prišli naenkrat v kapelo, bi se v gneči zadušili, ali pa bi jo mogli po razbojniško raztegniti. Lepe slovenske božične pesmi so nam obudile spomine na praznike, ki smo jih nekoč obhajali v sreči, miru in zadovoljstvu doma. Marsikatero oko se je zasolžilo ob mislih na one, ki so doma, a jim brezbožni Herodeži kratijo veselje božičnih praznikov. Poslušali smo razne radijske oddaje. Povsod po zapadnem svetu se je razlegala v raznih jezikih pesem "Sveta noč, blažena noč", le v naši domovini so oblastniki na božič hote pozabili. Ljubljanski radio je na božični večer oddajal razna propagandna in gospodarska predavanja.

Na Stefanovo so nam igralci v Domu prav dovršeno podali Meškov božični misterij "Henrik, gobavi vitez". Tudi Novo leto smo pričakali večinoma budni. Z rožnim vencem smo se poslovili od starega leta ter stopili v novo leto 1949. Drug drugemu smo si voščili srečo, uspehe in pa blagoslov božji onkraj luže, v novi domovini. Vse kaže, da bodo le redki, ki bodo še dočakali na Koroškem prihod novega leta 1950.

B i l a n c a l e t a 1948.

Vedno nas zanima gibanje v domačem kraju, ki ga na Novega leta dan oznanijo s prižnice. Tudi nas je seveda močno zanimalo, kako je potekalo življenje v našem lesenem mestecu.

Statistika za preteklo leto nam pove, da se je v preteklem letu izselilo v Argentino 617 Slovencev, v Kanado 534 Slovencev, v Brazilijo 54 Slovencev in v Ekvador pa samo ena družina - Kukovića. Kaj pa naš naraščaj, ste gotovo radovedni? Brez strahu! Ne bo nas še kmalu konec, čeprav bi bilo to neizrečeno prav Titu. Za 80 kričacev se je pomnožila begunska družina. Večino imajo kot se spodobi, moški. Na svet je namreč prišlo 54 dečkov in le 26 deklic. Nezakonski so bili 4. Marsikatera koroška fara bi ob tako majhnem številu nezakonskih otrok bila ponosna. Da se bo naš begunski rod še množil, za to bo poskrbelo 68 novih zakonskih parov. Smrt pa je letos bolj pogosto posegla v taborišče kot lani. 19 krat je zamahnila z veliko koso in zadjala bridko rane preostalim. Štiri njene žrtve so bile stare manj kot eno leto. Versko življenje se zrcali zlasti tudi v prejemanju svetega obhajila. Teh je bilo v preteklem letu podeljenih 244.420. Vsekakor zelo častno. Nekdo se je izrazil, da begunci v Spitalu v tem pogledu odtehtajo skoro za polovico koroške škofije.. Če je res, ne vem!

S e l i t v e n a m r z l i c a .

Prav za božične praznike in novo leto smo živeli v selitveni mrzlici. Ta se je lotila predvsem onih, ki so že drugi dan novega leta šli na veliko potovanje čez lužo, v Argentinijo. Ni čuda, da se je ta mrzlica poznala še tudi pri drugih, ki sicer še nimajo kovčkov pripravljenih.

To vam je bilo zabijanja in zlaganja. Nekaterim so celo zaboji zmanjkali. Pa je res križ, kar ne veš, kaj bi odvrigel in kaj vzela dolgo rajžo. Saj vsaka flika prav pride. Zato so mnogi vzeli s seboj vse, kar bi utegnili le še kdaj rabiti. Celo staro "piksno za kofe" sem videl pri neki skrbni mamici. Marsikaj odvišnega pa so mnogi poslali svojcem v domovino. Zato je bil paketni promet

na pošti tiste dni zelo velik.

To je bil doslej največji transport. Nič manj nego 533 oseb se je v nedeljo 2. januarja za vedno poslovilo od naših lesenjač, v katerih so preživeli lepo število grenkih, pa seveda tudi lepih uric.

"Oh, ko bi se že odkrižal tega lagerja", včasih kdo pogo-
dnja. Ko pa pride ura slovesa, pa je skoro vsakemu tako težko pri
sreč in marsikatera solza zdrkne po licu. Kako hitro se pač naveže-
mo na vse, kar nam svet nudi, pa četudi so le skromne, lesene bara-
ke. Tako je bilo seveda tudi tokrat. Gospodje od emigracijske pisar-
ne so imeli pač dosti skrbi in dela, da so vse ljudi razmeroma hi-
tro spravili iz zbornega mesta pri garažah v mesto na kolodvor. Ni
šala, spraviti v red toliko ljudi in pa cele gore prtljage. Pa je
le šlo. Saj znamo biti tudi disciplinirani, če je treba.

Z Argentinci so potegnili tokrat tudi taboriščni župnik,
č.g. Lamovšek, p. Ciril Petelin, č.g. Novak in še šest drugih gospo-
dov. Tudi dosedanji najagilnejši sotrudnik "Domačih glasov" je pre-
nehal biti DP številka in odšel z Argentinci.

Okrog 20. januarja zopet pričakujemo argentinskega konzula,
ki bo podpisal še 200 novih vizumov. Za drugo polovico januarja pa bo
na programu zopet poslavljanje pri garažah. Samo tistih, ki ostane-
jo, je vedno manj. Nazadnje ne bo več nikogar, ki bi se jokal za
naši, kvečjemu "jodlerji", kateri vedno bolj spoznavajo, da jim ni-
smo bili toliko v breme, marveč tudi v veliko korist.

Tudi dekleta, ki so bile sprejete za Canado kot gospodinjske
pomočnice, so se poslovile v sredo pred svetimi Tremi kralji. Potde-
set jih je bilo. Slovenk menda kakih 10.

Sedaj pa se v taborišču res že močno pozna pomanjkanje lju-
di. Ubogi Rajko je v neprestani zadregi, kje najti žensk za krompir
in pa možkih za težja dežurna dela, kot je sedaj n.pr. kidanje sne-
ga. Zato je premenil svojo službo, ki jo je prepustil spočitemu
Intiharju, sam pa je bil povišan za šefa taboriščne policije. V ka-
poli je tudi velika praznina. Tu pa pogrešamo mežnarja Petra, ki
jo je tudi mahnil v Argentino. Tudi maše so močno reducirane. Ob
nedeljah so glavne maše le tri: ob 6, pol 9 in ob 10. Dušno pastir-
stvo pa je prevzel č.g. Klopčič.

Pa to odseljevanje ljudstva tiste, ki so bolj sebični, ne
vznemirja preveč. Ti namreč pravijo: Prav, bomo sedaj vsaj prej na
vrsti v našem "gomazinu". Seveda so ga Argentinci že precej oploni-
li. Cele bale so nesle posamezne družine iz naše "trgovine", kjer
so za pike nakupili vse, kar bi utegnili rabiti v novi domovini. Še
cucljev niso pozabili. Ko bodo Argentinci vzeli slovo, pa se bo od-
dahnil tudi g. Krvina, saj je bila njegova trgovina tiste dni pred
prazniki oblegana kot kakšna trdnjava.

Med tem, ko smo to pisali, pa se je 13.I. 1949. zopet po-
slovilo 165 Slovencev, ki so odšli v Argentino. Med njimi naj ome-
nim oba taboriščna fotografa, ki sta bila nekoč skoro v šporu radi
konkurence, pa sta se sedaj složna odpeljala na zadnjem avtomobilu
skupaj.

V r e m e .

Še o vremenu naj kot vesten kronist napišem par besed. Za
novo leto so nebeščani temeljito spraznili svoje zaloge. Tako je
kosmatalo, da smo se bali, da bomo ostali kar v barakah in da nam
bo moker sneg potrgal vse žice za električno napeljavo. Tema, to
je huda zadeva, če ni sveč; še hujša pa je brozga, ki je nastala, ko
je začelo še deževati. Brozga, ki je resno ogrožala ves promet med
kuhinjo, skladiščem, pisarnami in barakami, je prinesla nov problem:

potrebo po gumastih čevljih. Hvala Bogu, da jih ima g. Krvina na zalogi. Kakor smo svoje dni spoznali Dipijevece po zelenih suknjicah, tako se sedaj DIPI ločijo od drugih smrtnikov po gumastih čevljih. Žal, da je te robe g. Krvini že zmanjkalo. No, upamo, da se bo voda kmalu odtekla in nam ne bo treba ustanavljati "rečnega prometnega društva", ki bi s čolni oskrbovalo promet med novim in stariškim taborišča.

FATA MORGANA

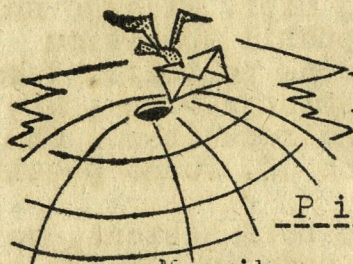
Spet sem pri vas, ve knjige, tolažnice, zdaj sem v samoti spet vas obiskal, nič nimam, da bi vam v zahvalo dal, ostale ve ste zveste mi družice.

Zdaj spet vablivo kliče tu s police me sveto pismo, da bi ga spet bral in tam Kempčan stoji še, kjer je stal, ponižno rad učil bi me resnice.

Zmotila spet me fata je morgana v puščavi in vsa dolga karavana brezdomcev v dalj pogreza se pred mano.

Dom vzet nam je in vsi gremo v neznanu, a vsi občutimo skrivnostni dih Boga, ki nam je spremljevalec tih.

Kovačič Erik.

PISMA NAŠIH ROJAKOV

Pismo iz Anglije.

Marsikoga čitalca "Domačih glasov" bo mogoče zanimalo, kako živimo Slovenci v Angliji. Ker tudi nas zelo zanima, ko čitamo "Domače glasove", kako se imajo naši begunci po Kanadi, Argentini in drugod. Pa tudi od onih radi slišimo, ko so še po taboriščih v Avstriji, kako živijo.

Zelo smo Vam hvaležni, da nam pošiljate "Domače glasove"; ki potem gredo iz rok v roke in na pošto dalje v druge Hostele itd. V Anglijo sem prišel 7. junija 1948. Zelo nas je presenetil vzoren red, pri prihodu sem. Vse pripravljeno: vlak, avtobusi, da so nas pripeljali na določeno mesto. Tam in tudi med potjo topla hrana, ki je bila že kar pripravljena za nas. Ko smo se izkrcali v Harwichu, je vsak dobil 1 Funt angleškega denarja. Ko smo pa prišli v zbiralno taborišče v West Wratingu, smo pa dobili vsi takoj stanovanje in posteljnino. Potem so nas pa razdelili po raznih hostelih. Nad 35 let stare za poljsko delo, mlajše pa za v rudnike.

Hosteli so navadna taborišča, seveda boljše kot v Avstriji. To so bivša vojaška taborišča, ker Angleži nimajo veliko ali zelo malo vojašnic. Iz hostela pa potem odredijo delavce za na farme, ker farmer kar na hostel javi, koliko delavcev želi, da mu jih po-

tem pošljejo. V vsakem hostelu je delovni urad kot v Avstriji Arbeitsamt in temu uradu tudi farmer plača za vsakega delavca po 4/10/o funta (to je 4 funte in pol) na teden ali 48 ur, kolikor znaša delovni teden. Potem pa vodstvo hostela preskrbi hrano in stanovanje za delavce, za kar odtegne 1/10/o funta od bruto plače na teden. Nadalje odtegne še davščine in takse tako, da dobi delavec čistega 2/15/1 funta na teden na roko izplačanega.

Vsako jutro in zvečer pa vozijo avtomobili delavce na delo in iz dela nazaj. Pripelje jih kar na polje in zvečer zopet pride ponje kar na polje tako, da delavec velikokrat sploh ne ve, kateremu farmerju dela. Hrano za čez dan se vzame s seboj, ker skoro nikdo ne dobi hrane pri farmerju, razen onih, ki tudi na farmah stanujejo. Ti so pa zelo redki. Ravnotako imajo tudi domači delavci, samo s to razliko, da se vozijo na svoja stanovanja k svojim družinam. Zaradi tega ima potem Anglež glavni obed šele zvečer, ko pride iz dela, ker čez dan sploh ni doma. Življenje je tukaj čisto drugačno kot pri nas ali kot smo mi navajeni.

Ravno tako tudi delo, kar se dela vse s stroji in samo na veliko, malega kmeta ali kajzarja tu sploh ne poznajo. Samo velikega farmerja in delavca, ki je pri farmerju zaposlen. Tako kot pri nas, da ima delavec kravo ali da seje in pridela kaj malega, tega tu ne poznajo. Zato tudi zemlja ni tako izrabljena, ker ob robih njiv in ob cestah raste velika trava po več metrov na široko, pa je nikdo ne pokosi, ampak kar tam propade.

Na farmah je največje delo ob žetvi, ki traja kaka dva meseca, da spravijo žito v velike kopice. Mlati se pa potem največ pozimi kar na polju, žito pa odvažajo z avtomobili v skladišča in mline. Zanimivo, da večkrat čaka žito v vrečah kar na polju, pod katerega dajo malo slame in pokrijejo z nepremočljivim platnom po več tednov, pa ga nikdo ne ukrade. Ravnotako tudi orodje in stroji.

Več dela imajo tudi s krompirjem in sladkorno peso. Krompir se spravlja še v decembru, sladkorna pesa pa še pozneje. Pripomnim, da tu ni zime kot pri nas, sneg se le malokdaj vidi in čisto pade, v 2 dneh zopet izgine. Živina je stalno zunaj poleti in pozimi kar na pašnikih.

S setvijo žita imajo malo dela, ker en sam človek orje s plugom, ki reže na eno stran 8 brazd, vsaj novejši, stari pa tudi od 3 - 5. Vse vleče traktor, na katerem sedi človek in uravnava plug in vodi traktor.

Vseh Slovencev je v Angliji od 600 - 800, ki so raztreseni po vsej Angliji.

Glede verskega življenja je pa tako. Kdor se hoče sam zanimati, lahko opravlja svoje v rske vaje in dolžnosti, ker je v vsakem malo večjem mestu katoliška cerkev in katoliški duhovnik. Kdor se pa ne briga za duhovne vrednote sam, se bo pa počasi izgubil. Če pa človek enkrat versko življenje opusti, se pa narodno tudi počasi izgubi.

Za versko življenje skrbita le dva slovenska duhovnika med Slovenci, ki pa nikakor ne moreta priti z vsemi v stik, ker nekateri se sploh ne javijo, ko pridejo sem ali so pa zelo oddaljeni. Tu v bližini Londona se nahaja č. gospod dr. A. Kuhar, ki se zelo trudi, da bi Slovenci ohranili svojo vero in poštenost ter da bi izpolnjevali svoje verske dolžnosti. Potuje iz kraja v kraj in obiskuje in v duhovnem oziru vsakemu pomaga kolikor more.

Pa tudi v privatnih zadevah se za vsakega zavzema, kolikor je le v njegovih močeh. Č. gospod Ignacij Kunstelj je pa nekje v Velesu, ki se tudi zelo trudi za povzdigo verskega življenja med našimi ljudmi. Priznati pa moramo, da v splošnem se naši ljudje

tukaj dobro držijo in je le malo izjem, ki nam ne delajo časti, brez plev pa tudi dobrega semena ni.

Vsem čitateljem "Domačih glasov", kakor tudi vsem Sloven-
cem, raztresenem po širnem svetu želim srečno in božjega blagoslo-
va polno novo leto. Da bi ljubi Bog v tem letu pripeljal vse Sloven-
ce v ljubljeno domovino, to je želja nas vseh.

Vaš znani bivši DPijevec.

P i s m o i z K a n a d e .

Fant, ki je odšel iz Avstrije v Kanado oktobra 1948., piše:
Vi že sigurno mislite, da sem popolnoma pozabil na Avstri-
jo in na taborišče. Pa res temu ni tako. Že res, da sem malo dolgo-
časen, pa le samo zato, da bi nabral čim več vtisov o novi domo-
vini, o katerih kakovosti sem se že sedaj kolikor toliko prepričal.-
No, pa še prej malo o našem potovanju. Je bilo res lepo. Če boste
kam potovali, vzemite s seboj čim več cigaret in dolarjev, ker to
dvoje še govori po Italiji. Kanadski in USA dolar sta v Italiji ena-
ko vredna. - Po Sredozemlju je bilo zelo lepo. Na Atlantiku smo se
malo nazibali, pa je vseeno šlo. Sršo se je morska bolezen najprvo
poprijela. Midva z Žižekom sva bila zdrava. Potovali smo s poljsko
ladjo "Solieski". Na ladji je bilo okrog 800 oseb, od teh samo 150
D.P.evcev. V Kanadi smo potovali do mesta, kjer delamo, kar cela
2 dni in 2 noči. Nastanili so nas v enem hotelu, kjer smo še šli
ponovno na zdravniški pregled. Mene zdravnik ni sprejel v rudnik,
ker sem še premlad. No, pa tudi jokal se nisem zato. Sem si pa po-
iskal delo sam in sicer delam v gozdu, ki je od mesta Timmiresa,
kjer delata Žižek in Senčar, oddaljen le 20 milj. Delo je res tež-
ko, a tudi zaslužek ni slab. Se da zaslužiti tudi po 10 - 15 dolar-
jev na dan. Seveda, tega še jaz ne zaslužim, ker še nimam prakse.
Vendar s časom, enkrat pozneje ni izključeno. Po božiču bo akordno
delo prestalo, tedaj se bo vozil les na reko, kjer ga bomo splav-
ljali. Upam pa, da tega več ne bom delal. Še ta teden bom šel delat
v kuhinjo. Na mesec bom v kuhinji zaslužil po 120 dolarjev in s tem
sem zelo zadovoljen. Bom stalno na toplem. Tukaj je že namreč tako
mrzlo, kot pri nas v januarju. Januar in februar sta baje zelo
ostra tukaj.. No, pa bomo še videli. Tukaj so tudi štirje starej-
ši Slovenci, od katerih so trije čisto po Titovem kopitu. Le eden
in ta ni Slovenec, ampak Ribničan, je človek na mestu, kakršnih je
res malo. Tako dober, da Vam tega povedati ne morem. Siromaku so
partizani ubili 18 bratrancev (od teh 4 študente) 4 sestrične (od
teh 2 učiteljici) in sestrinega moža. Res velik siromak. V mestu
Timmires je zelo mnogo Slovencev. To mesto je skoro čisto slovan-
sko, ampak komunistov, da kar mrgoli. Pa tudi tukaj med kanadskimi
gozdnimi delavci, ki delajo pri nas, je več kot polovico komunistov.
Kar v moji baraki spi 9 prostovoljcev iz španske državljanske voj-
ne. Ali imam dela z njimi! Sem jim za komisarja, ampak ne za komu-
nističnega, temveč antikomunističnega. Imam partizansko vojno
knjižico, potem jim nalažem, da sem bil 3 leta v šumi in res malo
gledajo in dvomijo o lepem življenju v kakšnem komunističnem rajhu.
Pa je še tukaj tudi eden od rdečearkejskih oficirjev, ki je lanskega
leta desertiral v Nemčiji. Tudi ta jih daje po svoje. E, sčasoma
bomo napravili iz njih ljudi! - Tukaj se dela tudi v nedeljo, am-
pak mene do tega še niso pripravili, pa tudi nobenega drugega DP
tukaj. Tukaj je zelo mnogo teh "božjih živalic", ki so pa že več
kot eno leto tukaj. Poljaki Andersovci so že dve leti tukaj. Druga-
če je v Kanadi velika draginja in domačini pravijo, da je vsaj za
polovico slabše kot na koncu vojne.

Kaj pa bi se tikalo glede verskega življenja? Nič preveč goreči kristjani. Katoliki, evangeličani itd. Vodi se samo in izrazito samo ta šmentani dolar. Moralno življenje je pa res obupno. Da je moralno življenje v Evropi na tako nizkem nivoju, nekako razumem. Ampak tukaj! To je strašno. Svet, svet, kam hitiš! Posebno Francozi in Francozinje so v tem oziru najslabši, ko so drugače precej trdi, čeprav rojeni v Kanadi, da marsikateri od njih ne ve, kaj pomeni po angleško: "Good morning". - Tukaj v gozdu je precej divjačine. Ob prvi priliki bom kupil puško in potem... gremo na medvedo. Kože so zelo drage, pa ti fantje kaj radi prihajajo ponoči v našo kuhinjo in krađejo med. Ravno pred tremi dnevi sta vdrla ponoči dva medveda v kuhinjo in snedla ves med in slaščice, tako da smo morali jesti drugi dan za zajterk samo jajca in meso, a na koncu brez tort in keksov. - Hrana je zelo izvrstna. Toliko vrst kot pri nas na kaki gostiji. In to za vsako malico!

Kaj je novega v Astenu? Kdo je kam odšel, kdo je še tam? Prosim, pišite mi veliko pismo, saj veste, kakšna dragocenost je tu v tujini in posebno še za mene, ki sem tukaj res tako sam. Kajne, da boste storili to! Pozdravite vse naše ljudi, ki so tam,

Vas iskreno pozdravlja Vaš L,

RAZNO

Narodni delegat v avdijenci pri svetem očetu.

Gospod narodni delegat papeške misije za jugoslovanske begunce v Avstriji in Nemčiji, mons. dr. Jože Jagodic, je bil dne 10. decembra 1948. sprejet pri svetem očetu papežu Piju XII. v specialni avdijenci. G. delegat je poročal svetemu očetu o stanju v duhovno oskrbo mu izročeni beguncih in mu izročil tozadevno pismo spomenico. Sveti oče, ki je g. delegata prisrčno sprejel, se je živo zanimal za življenje beguncih, posebej za njih materialno stanje. Poudarjal je, da je storil za begunce, kar je le storiti mogel ter obljubil tudi za naprej vso svojo moralno in materialno pomoč. Posebne pozdrave je naročil za otroke, za bolnike, za duhovnike. G. delegat je prosil svetega očeta za poseben blagoslov vsem beguncem, katerega je z vso ljubeznijo podelil.

Blagoslov svetega očeta slovenskim beguncem.

Sveti oče Pij XII. je že ponovno pokazal, kako sočustvuje s trpečim slovenskim narodom. Koliko se je zavzel za Slovence med vojsko! Kako je skušal pomagati in lajšati trpljenje zlasti ubogim internirancem po raznih taboriščih!

Posebno hvalo pa smo mu dolžni slovenski begunci. V najhujših stiskah in nevarnostih se je zavzel za nas in nam pomagal.

Ker njegovo očetovsko srce s takim sočustvovanjem in ljubeznijo spremlja vse trpeče, je naravno, da na begunce pogosto misli in govori o njih. Tako je tudi v zadnjem božičnem govoru polagal na srce vsemu človeštvu zlasti pa državnikom, naj bi begunsko vprašanje hitreje in bolje rešili. Na žalost dnevno časopisje ni objavilo vsega govora in je po večini prav te odstavke izpustilo.

"Drugi so nasilno iztrgani iz rodne zemlje", je dejal, "in

zdej blodijo križemsvet, izpostavljeni duhovnemu in nraavnemu propadu, posebno še mladina. Na žalost se te nevarnosti ne zavedamo dovolj." Potem je obsodil brezbriznost in sebičnost vseh, ki se za trpeče ne zmenijo, rekoč: "Zaveden kristjan se ne sme zapreti v udobno in sebično izoliranost, ko vidi potrebe in revščino svojih bratov, ko sliši prošnje gospodarsko šibkih." In ko je poudarjal, da mora prava krščanska volja po miru biti stvarna, je kar naravnost povedal: "Namesto da bi držali begunce kar za silo kje stlačene in na mesto da bi jim pošiljali živež od daleč, zakaj ne bi rajši omogočili družinam, da se izselijo in naselijo v krajih, kjer bodo laže našle potrebni živež?"

S tako odločnimi besedami se sv. oče poteguje za begunce, da bi nam vendar že odprli dostop do krajev, kjer bi se mogli sami preživljati in nam ne bo treba biti odvisnim od miloščine drugih.

Da smo mu slovenski begunci še posebno pri srcu, je ponovno pokazal. Biti pa moramo hvaležni našemu škofu dr. Rožmanu in g. delegatu, msgrju dr. Jagodicu, ki sv. očeta o vseh naših potrebah sproti obveščata, tako da je vedno točno poučen o nas.

Zato se ni čuditi, če je vsakega slovenskega begunca, ki pride k njemu, tako vesel in če s tako očetovsko ljubeznijo govori o slovenskih beguncih tudi pred drugimi narodnostmi, kot se je že parkrat zgodilo.

2. januarja je zapustilo špitalsko taborišče malo manj kot 600 Slovencev, namenjenih v Argentino. Ker je bil to do zdaj največji transport Slovencev iz Avstrije, so slovenski begunci v Rimu obvestili o njem tudi sv. očeta in ga prosili za blagoslov. Salezijancu g. Ivanu Dobršku, ki vrši dušnopastirsko službo v taborišču Grugliascu pri Turinu, kjer so se begunci za nekaj dni ustavili pred vkrcanjem na ladjo, je nato poslal namestnik državnega tajnika mons. Montini slédečo brzozjavko:

"Sveti oče z očetovskimi željami spremlja slovenske begunce, ki odhajajo v Argentino, prosi božjega varstva njim, na njih potovanje in na njih bodočnost tam ter jim srčno rad pošilja zaproseni apostolski blagoslov, ki naj jim bo v tolažbo in oporo."

N o v č a s o p i s .

Naše taborišče v Spittalu se nagloma prazni! Naši sodelavci odhajajo, najbrž bo tudi naša tiskarna v doglednem času romala preko morja v tuje dežele. Nujno pa nam je vsem slovenskim emigrantom potrebna taka vez, ki so jo nudili vsem "Domači glasovi". Od vseh strani in iz vseh raznih držav dobivamo zahvale za list, ki veže vso našo raztreseno skupnost. Potreben pa nam je skupen list s širšo nalogo kot so jo imeli dosedanji "Domači glasovi". Naša emigracija ima pred seboj velike naloge napram sama sebi in napram domovini. Potrebna nam je jasna narodna orientacija, enotno usmerjeno narodno, kulturno in socialno delo za boljše bodočnost našega naroda, predvsem pa nam je seveda potrebna tesna medsebojna povezanost.

V Avstriji je nemogoče najti tiskarno, ki bi mogla prevzeti tisk našega lista. Kakor pa čujemo, se ustanavlja v Nemčiji nov slovenski list pod imenom "Slovenija", ki bi prevzel vse te naloge, ki so jih vršili "Domači glasovi" in bi še razširil svoj delokrog. List bi izhajal v Münchenu, kjer bi bila na razpolago tiskarna s slovenskimi črkami. Če se ta zamisel uresniči, boste vsi naročniki "Domačih glasov" prejeli prihodnjič že "Slovenijo" mesto dosedanjega lista. V "Sloveniji" bo navedeno tudi, kam pošiljati dopise in naročnino. Naši zaupniki, ki so bili določeni, da sprejemajo naročnino za "Domače glasove" v Argentini, Kanadi, USA in Angliji, se

veda ostanejo še naprej kot taki. Za one pa, ki bi želeli poslati naročnino naravnost na upravo, bo točno objavljen naslov, na kate-
rega se more poslati naročnina.

Seveda bo novi časopis odvisen od svojih naročnikov. Če bo-
do ti plačevali naročnino, bo mogel ostati pri življenju, sicer pa
bi moral prenehati. Zato prosimo sedaj nujno, da vsi naši naročniki
čimprej pošljejo svojo naročnino, ki jo bomo seveda porabili za
novi list.

Morda bi kdo ugovarjal potrebi takega lista, češ, saj ima-
mo v Argentini že svoj časopis "Svobodna Slovenija" in v Združenih
državah "Ameriško Domovino". To je res, toda ti listi so predvsem
pisani za tamkajšnje razmere, od katerih so zelo odvisni. Marsikaj
n.pr. v Argentini v našem časopisu ne kaže pisati, ker druge drža-
ve ne gledajo rade kakih narodnih pokretov in žele, da se vsa emi-
gracija čim prej asimilira - to je pošpani ali poamerikani... Po-
misliti pa je tudi treba, da je slovenskih izseljencev polno še v
Avstriji, Nemčiji, Franciji, v Angliji, ki vsi žele tak skupen slo-
venski list. Pa tudi med koroškimi Slovenci jih je mnogo, ki bi ra-
di imeli tak časopis. Iz vseh teh razlogov bi bilo torej pozdravljati,
če se uresniči ta zamisel novega lista, ki bi ne bil več razmnožen,
marveč tiskan.

Emigracija

2554 beguncev je IRO odpeljala iz Avstrije samo v dneh od
26. decembra do 5. januarja, od teh jih je odšlo v Argentino 1807
oseb, v Združene države ameriške 367 in v Kanado 380. Kakor vidimo,
se vrši glavna preselitev beguncev v Argentino. Kam bi pač z begun-
ci, če bi jih Argentina ne sprejemala? Svoj čas, ko se je vodstvo
slovenske emigracije trudilo pri argentinski vladi za vselitev na-
ših beguncev, so nas od vseh strani napadali, zakaj da hočemo ravno
v Argentino, celo nekateri naši ljudje so v svoji kratkovidnosti
očitali. Sedaj se jasno vidi, da je bil trud slovenske reprezentan-
ce - Socialnega odbora - edino pravilen! Kam bi bili šli slovenski
begunci, ko bi se ne bilo pravočasno oskrbelo za pot v Argentino?
Druge države so dosedaj izbirale le mlade, močne ljudi, Argentina
pa nam je šla v vsakem oziru najbolj na roko!

Ekvador

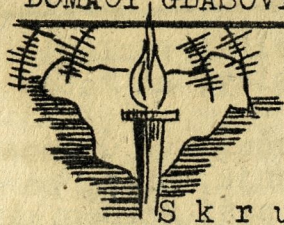
Mi smo svariili pred emigracijo tja in se nismo hoteli peča-
ti s to zadevo. Radi tega so prihajala od tam od nekoga pisma, ki
so na vse pretege grdila naš odbor. Nekateri so se pa dali speljati
tja in sedaj od tam na vse strani pišejo obupna pisma, naj se jim
pomaga, da se rešijo od tam! Nekdo se je baje podal iz Ekvadorja v
Argentino peš kake 3000 km daleč, da se reši Ekvadorja.

Vodstvo dušnega pastirstva

v taborišču Spittal je prevzel po odhodu dosedanjega preč.g. Lamov-
ška, g. župnik J. Klopčič.

Španija - Huesca

Tam se nahaja preč. g. salezijanski duhovnik Logar Lojze v
salezijanskem zavodu. Huesca je malo mesto s približno 18.000 pre-
bivalci pod Pireneji. V isti provinci, a v sosednji Kofiji je po
gorskih pirenejskih farah še pet slovenskih duhovnikov.

IZ DOMOVINE

Skrunitev božičnih praznikov.

Ko smo mi v begunstvu v miru in zbrano se vživljali v sve-to božično skrivnost, je naša domovina doživljala znova skrunitev najsvetejših čustev slehernega vernega in kulturnega človeka. Za same božične praznike so oblastniki napovedali zopet udarniška tekmovanja v vseh industrijskih panogah in sicer v času od 19. do 30. decembra. V tem času so v vseh podjetjih delali s podvojenim tempom in to tudi na sam Božič. Ljubljanski radio se je na Novega leta dan pohvalil, da so delavci z vso vnemo izpolnjevali svoje delovne obveze in da je bila udeležba 100%. Kajpak! Če pa je bilo zagroženo onim, ki ne bi pri tem udarniškem tekmovanju sodelovali, da izgube enomesečno plačo. Kaj se to pravi, ve vsakdo! Zato ni čuda, da so šli delavci na delo, toda ne prostovoljno, ampak s kletvijo na ustih. In to ne bo prineslo uspeha. Saj vendar vidimo, da kljub neprestanemu tekmovanju vse gre rakovo pot. Bog ne da svojega blagoslova onim, ki se iz njega norčujejo, pa če se še tako trudijo. Tudi Novo leto so po poročilih ljubljanskega radia pričeli z novimi delovnimi obveznostmi.

Taka je verska svoboda.

Iz Sv. Jurija v Slov. goricah poročajo: Stariši šoloobveznih otrok so dobili naročilo, da se morajo pismeno izjaviti, ali želijo, da se njihove otroke še nadalje poučuje v verouku. Stariši so se skoraj 100% izjavili za verski pouk ter podali pismene izjave. Toda, sedaj pa čujte! Šolski upravitelj je večino teh izjav vpricho otrok vrgel v peč. Katehetu je izročil le nekaj izjav, tako da bi ta vsled pomanjkanja odziva ne mogel več poučevati verouka. Katehet je napram otrokom izjavil: "Tako malo izjav? To pa je zelo žalostno." Otroci pa so nato zagnali vik in krik ter katehetu povedali, da je učitelj vrgel izjave starišev v peč. Starši so nato šli nad učitelja ter zahtevali, da izvede ponovno glasovanje. Učitelj se je moral odločnosti staršev le vdati. To nazorno priča, koliko je vredna komunistična trditev, da vlada v domovini verska svoboda.

Iz Maribora pa poročajo, da so pred nedavnim zaprli župnika pri Sv. Petru pri Mariboru, č.g. Zalarja.

Iz Velenja omenja neko pismo, da so komunisti oskrunili več vaških kapelic, v nekatere so streljali, v eno pa so postavili svojega svetnika - Tita...

Kjer se delo vrši v naglici...

Naglica ni nikjer dobra, je rekel polž, ko je padel s plo-
ta, preko katerega je lezel. V Titovini, kjer se vrši vse delo v
tempu neprestanih tekem in norm za čimvečjo storitev, se ta resnica
večkrat izkaže. Nedavno smo čitali v listih, da so iz Češke zavrni-
li celo pošiljko srajc, ki so bile samo po eni strani zarobljene.
Nagli tempo dela in pa strah, da ne bi bil plan do določenega roka
dosežen, povzroča večkrat usodne napake. Kaj pomaga, če se napravi
mesto 1000 komadov 3000, če pa se mora potem polovico blaga škarti-
rati. Tak primer prinaša "Poročevalec", kateri nehoti razkriva sla-
bo stran tega tekmovanja in hlastanja za rekordi v počastitev raznih
kongresov itd.

MAČI
za gozdar
kvalitet
Pomanj

Kljub večkratnim pismenim in ustmenim navodilom ministrstva za gozdarstvo in lesno industrijo, ki so vsebovala podroben opis kvalitete in obdelave jamskega lesa za izvoz, so bile ugotovljene pomanjkljivosti izključno subjektivnega značaja. Tako so n.pr. razna gozdna gospodarstva pošiljala les, ki ni bil dovolj ravno raščen, ali s površno odsekanimi grčami. Nadalje je prispelo na Sušak več vagonov neodrezanega jamskega lesa. Razen tega so bili nekateri kosi neolupljeni, nekateri brez odrezane obrobe (šprence), zopet drugi poševno očeljeni ali pa sploh z neodžagano zaseko od podiranja. Še posebej je omeniti pomanjkljive sezname, ki često ne ustrezajo ne meri, niti številu kosov v pošiljki, ki jo spremlja jo... Vse to povzroča ogromno škodo pri ponovnem sortiranju in prekladanju... Tako se godi povsod, kjer stoji za hrptom valpet kot priganjač!

Š e o r a z n i h " d o b r o t a h " v T i t o v i n i .

Skoraj vsa poročila soglašajo v tem, da je gospodarska kriza v Jugoslaviji že prišla do vrhunca. Ljudje stradajo. Številna pisma pripovedujejo, da bele moke in mesa že skoraj več ne poznajo. Masti so dobili le eno tretjino tega, kar je bilo predpisano. Dobi vajo le koruzno moko, pred kratkim so prejeli tudi po 1/4 kg enotne moke. Trgovine so prazne. Tudi tobak in vžigalice je težko dobiti. Pred trgovinami stoje dolge vrste ljudi, ki čakajo na delitev, pa se morajo vračati, ker ni dovolj blaga.

Minister Kardelj je na kongresu v Ljubljani napovedal nova nasilja kulakom (večjim kmetom) in pa katoliški Cerkvi, kot nositeljem reakcije in odpora. Naglasil je, da kulaki in pa cerkveni krogi s svojim vplivom ovirajo socializacijo (t.j. boljše vizacijo) države.

Z e n e n a d e l u v r u d n i k u .

Gotovo boste rekli, to se je zgodilo v neki najbolj reakci onarni in velekapitalistični državi, kakor sta n.pr. Amerika in Anglija. Ne! To se godi v socialistični državi Jugoslaviji. "Poročeval ec" (kaj ta vse ne pove!) piše z dne 19. oktobra m.l. tole: "V počastitev kongresa AFŽ so v Mežici sklenile žene tri nedelje zapored delati v rudniku, da bodo pomagale doseči plan izkopa. Prvo nede ljo se je prostovoljnega dela v rudniku udeležilo 16 žena"... Kaj bi rekli komunisti, če bi se kaj takega zgodilo kdaj izven "železne zavoše"? Da so žene prostovoljno šle na delo v rudnike, in to celo v nedeljo, tega menda na svetu nihče ne verjame. Tudi sam Tito ne!

B r i g a d n i s i s t e m i .

Da se narod še bolj vklene pod nadzorstvo rdečih valptov, je uveden takozvani "brigadni sistem". Brigada je delovna enota, se stavljena iz gotovega števila delavcev (15 - 20). Na čelu brigade je brigadir. Ze ime samo pove, da vlada v taki formaciji vojaška disciplina. Komunisti sploh zelo radi formirajo vse po vojaško, pri tem pa trdijo, da so najmiroljubnejši ljudje na svetu. Take delav ske brigade so že uvedene po tovarnah, celo v kmetijstvu, posebno tam, kjer so kolhozirali kmečko posest. Tako so po brigadnem sistemu gradili zadružni dom v Šempasu, Vipavi in Črničah na Goriškem. V Šempasu delajo celo po noči v izmenah. Pravijo, da se brigadni si stem zelo obnese. Radi verjamemo, če pa stoji za hrptom valpet kot nokoč v časih tlake...

IZ UREDNIŠTVA

Za vsa božična in novoletna voščila se vsem dopisnikom iskreno zahvaljujemo. Prejeli smo sledeče dopise:

Iz Kanade: Dolenc Anica, Toronto - Ontario.

Založnik Pepca, Obbotsford, Quebec. Naročila izvršimo!

Pugelj Jožefa, 555 - Water Str. Peterborough, - piše v imenu tam. slovenskih deklet. Naročnino smo prejeli.

Golobič Jože, 7 Arres Tourist Camp, Belleville, Ont.

Naročnino smo prejeli.

Znidaršič Malvina, Štefka Nartnik, Marija Pengal, Angela Nartnik, Vehar Milka, Krmelj Marija, Pezdir Polonca, Pegal Jožefa, Jakše Marija in Anka - vse iz Winipega.

Sonja Rapuš - Toronto - naročnino prejeli, naročeno izvršimo.

Dimnik Ignac - Ontario - naročnino prejeli.

Iz Anglije: Babnik Franc, Cargen House, Dunafries Scotland.

Košir Franc, E.V. St. Peters Hill, Hostel Huntingdon Hunts.

Novak Tone in Lojze, A. The Raud House Ridgmont Bletchley. Buchs.

Iz Francije: Preč. g. Emil Hodnik, Pariz - Hvala za poročilo!

Mons. Valentin Zupančič, Lievin - naročnino prejeli, dopis poslali in naprošeno uredimo.

Jankovič Janko - Anton - Tocquegnieux - pojasnila pisмено.

Velikonja Ivanka, Calvo Sotelo 3., Zaragoza, Spanija, v imenu slovenskih visokošolk v "Cebelici".

Klemenčič Anton, Trouville 29, Par la Tour M.M. in njegovi tovariši Mirko Novak, Jože Hribar in Vinko Stepec.

Opaka Jakob, Colegio Sales. Extramuros, Cadis, Španija. - Urejeno!

Kregar Stanko, Maracay, Avenida Bolivar E 71 Venezuela.

Preč. g. Carli Stefan, - San Luis, Argentina. Naroč. prejeli.

Od tamk. pošte nazaj poslani nedostavljeni "Domači Glasovi" na: Blažič Jožefa, Anglija, Rebornik Alojzij, Anglija, Dr. Janez Kraljič, USA. Ti naj pošljejo pravilne naslove.

Glede naročnine prosimo, da pošljete za vsak izvod "Dom. Glasov" letno po 1 dolar. Če kdo pošlje več, se hvaležno sprejme.

Vse naslove napišite samo s tiskano pisavo!

+ + +

SLOVENSKA PESEM

=====

Povsod jo radi slišijo. Nam pa je vedno bila zvesta spremljevalka in tolažnica. Slovenec brez pesmi bi menda ne bil več pravi Slovenec. - Ker je nevarnost, da bi v tujini naša narodna pesem zamrla, so dijaki v Spittalu naredili drzen načrt in ga tudi izvedli. Pod vodstvom strokovnjakov dr. Cigana in prof. Miheliča so izdali pesmarico, ki vsebuje na 280 straneh več ko 300 najlepših in najbolj pevnih naših narodnih pesmi z notami in besedilom. Take pesmarice doslej še nismo imeli niti v domovini.

Kdor bi pesmarico želel imeti, jo bo dobil, če se kmalu oglasi. V Spittalu stane 20 šilingov, izven Avstrije pa 1 dolar (USA), za Argentino in Kanado bomo določili poverjenike. Obširnejše bomo o pesmarici poročali v prihodnji številki, ko boste izvedeli tudi za naslove poverjenikov.

Pozdrav vsem prijateljem, zlasti dijakom in pevcem!

Dopise pošljite na: DMK (prof. Luskar) - Spittal - DPC - Avstrija, Karnten.